

uiteindelijk. Hij is duidelijk erg verlegen nu hij voor een prachtig elfje staat.

‘Wat een mooie naam!’ vindt Poppy.

Ze bukt om Wipneus over zijn zachte, bruine vacht te aaien.

‘En wat is jouw naam, elfje?’ knort het konijn tevreden.

‘Mijn naam is Poppy, aangenaam kennis te maken.’ Glimlachend neemt ze de voorpoot van Wipneus en schudt hem op en neer als begroeting.

Wipneus lacht terug.

‘Ik ben aan het wandelen, ik ben op avontuur!’ deelt Poppy mee.

‘Wat leuk zeg!’ reageert Wipneus enthousiast. ‘Ik ben op zoek naar enkele wortels voor het middageten.

Mijn kinderen hebben honger.’

Poppy kijkt om zich heen, ze ziet nergens wortels staan.

Wipneus ziet haar kijken en lacht vrolijk. ‘Jij kan de wortels niet zien,’

zegt hij, 'die zijn enkel zichtbaar voor konijnenogen.'

'Wauw, dat is cool!' roept Poppy uit. Ze vraagt zich af of er eten bestaat dat enkel voor elfen zichtbaar is. Ze denkt van niet, haar moeder zou het haar anders wel verteld hebben. Of ze zou dit geleerd hebben op school.

'Ik ga er eens vandoor, ik moet verder op avontuur,' zegt Poppy dan. Ze overhandigt haar boeket wilde bloemen aan Wipneus. 'Die zijn voor jou,' zegt ze. Wipneus kleurt vuurrood en stamelt: 'wauw, wat mooi! Dankjewel. Dat is heel lief van je.'

'Dag Wipneus!'

'Dag Poppy, veel succes op je avontuur!'

Poppy zwaait nog een laatste keer naar het konijn en vervolgt dan haar pad.

Ze loopt verder het bos in. Het zonlicht laat de groene bladeren aan de bomen

glinsteren, het lijkt net een feest. Poppy loopt tevreden glimlachend verder en luistert naar het concert van de vogels. Ze maken met hun gefluit passende muziek voor haar feest. Poppy fluit zachtjes mee en zwaait haar armen en heupen heen en weer.

Dan hoort Poppy een minder leuk geluid, het klinkt eerder als gejammer. ‘Wat is dit voor geluid?’ vraagt ze zich luidop af. Ze spitst haar oren en volgt de jammerende klanken. Vervolgens houdt ze halt onder een grote boom met laaghangende takken die tot de grond reiken. Het geluid is nu oorverdovend. Poppy kijkt angstig naar beneden en ontdekt daar, verstopt tussen een bundel takken, een struisvogel. Het is nog maar een kuiken en het is met grote snikken aan het huilen. ‘Wat is er met jou?’ vraagt Poppy